

SOCIOPATOLOGIJE VSAKDANJOSTI: ANOREXIA NERVOSA

POVZETEK

V družbenih teorijah je mogoče anoreksijo razumeti kot patološko kristalizacijo kulture, kot družbeno manipulacijo (ženskih) teles, kot enega od načinov razkazovanja razmerij moči med spoloma, ipd. Anoreksija tudi dobro uteleša sodobne diskusije o identitetah. Anoreksično telo je eksemplaričen primer spodletele identitetne igre. Anoreksija pomeni boj za individualizacijo in avtonomijo v (srednjeslojskih) družinah, kjer ima prehranjevanje, posebej v obliki "skupnega družinskega obeda" posebno simbolno dimenzijo. Anoreksičin boj za identiteto je nevaren, ker udari v samo jedro simbolnega, v skupno mizo in kaže natanko to, kar bi v sleherni urejeni družini moralo ostati skrito, namreč, da so domača razmerja tudi razmerja moči in opresije v maškaradi ljubezni, ki ne da dihati.

Ključne besede: anoreksija, motnje hranjenja, družina, spolnost, medikalizacija.

"V Sloveniji lahko pričakujemo eksplozijo anoreksije".

(dr. Gorazd Mrevlje na mednarodnem kongresu psihiatrije,
Ljubljana, december 1997)

Anoreksijo je v družbeni teoriji mogoče misliti na več načinov, kot patološko kristalizacijo kulture, kot družbeno manipulacijo (ženskih) teles, kot eno osrednjih strategij razkazovanja družbenih razmerij in moči med spoloma in podobno. Vendar jo je mogoče misliti sociološko *strictu sensu*: anorexia nervosa odlično ponazarja ontološke podmene sociologije, napetost razmerij med individuom in družbo, naravo in kulturo, dušo/umom in telesom. Hkrati anoreksija dobro uteleša sodobne diskusije o identitetah, začeni z znano mislijo iz Marxove polemike s Feuerbachom, da namreč človek je, kar je.

Prvi klinični opisi anorexie nervose so se pojavili v Franciji in Angliji skoraj hkrati v šestdesetih letih prejšnjega stoletja. William Gull je v Oxfordu leta 1869 prvič pisal o simptomih anoreksije, ki jih je razdelal in opisal leta 1873 v primeru Miss A. V Parizu je v

osemdesetih letih slavni Charcot predlagal, da bi anoreksijo obravnavali kot eno od dimenzij histerije, kar sta sprejela in razvijala tudi Freud in Breuer ob koncu stoletja vsaj v dveh analizah, v analizi Emmy von N. in v analizi Fraulin Anna O. Prvi bolj množičen izbruh anoreksije ob koncu prejšnjega stoletja je mogoče povezati s Foucaultovo tezo o histerizaciji ženskih teles in s krizo urbane družine srednjega sloja v istem času ter s poudarjenim zanimanjem medicine za družinsko in družbeno organizacijo, v katerem ima medikalizacija seksualnosti osrednji pomen (Hepworth in Griffin, 1997). V tem času se je zgodil "izum" adolescence kot posebej nevarnega in viharnega obdobja, ki mu ljudje sicer dotlej niso pripisovali nobenega posebnega pomena (Renner, 1996).

Podobno kot včasih histerija, je anoreksija danes skoraj v celoti "ženska bolezen". Ocenjuje se, da je razmerje med ženskami in moškimi v diagnosticiranju anoreksije 10:1. Spolna specifičnost je povezana s starostno, saj tako rekoč ni primera zunaj fertilega obdobja, torej zunaj obdobja med puberteto in menopavzo. Natančneje, tipski razvoj anoreksije se začne s 15. letom in večina primerov se diagnosticira do 25. leta. Spremembe v incidenci anoreksije so od prvih diagnoz in posebej v drugi polovici 20. stoletja dramatične. V Evropi je danes v povprečju ena od dvesto žensk v fertilem obdobju anoreksična, med univerzitetnimi študentkami je med 25-30% takih, ki svojo težo uravnavajo z bruhanjem, diuretiki in laksativi (Bordo, 1988: 90).

Večina literature o anoreksiji, ki je danes na voljo, prihaja bodisi iz medicinsko psihiatričnih bodisi feminističnih krogov.¹ Te se večinoma opirajo na dve interpretativni izhodišči: anoreksija je simptom družbenega položaja žensk in spolne delitve dela na eni in patriarhalnega sistema profesionalne medicine na drugi strani.

Zanimivo je, da se sodobni medicinsko identificirani cluster kliničnih znakov ne razlikuje bistveno od tistega v 19. stoletju in govori o tem, da so za diagnozo potrebni tile simptomi: 1. starost ob začetku manj kot 25 let, 2. vsaj 25% zmanjšanje prvotne telesne teže, 3. motnje v odnosu do hrane in prehranjevanja, 4. neobstoj predhodne bolezni, ki bi lahko imela anoreksični podobno simptomatiko, 5. dotlej neobstoječe psihične motnje ali bolezni in 6. najmanj dva od naslednjih simptomov: amenoreja, povišan srčni utrip, nespečnost, hiperaktivnost in bruhanje (Turner, 1996: 180).

S sociološkega vidika je anoreksijo nemogoče razločevati od družbene etiologije, kriterijev družbene normalnosti/deviance in socialnega simbolizma. Najbolj razširjena sociološka interpretacija anoreksijo razume kot boj za avtonomijo v sredneslojski družini, v kateri hipervarovane hčerke skušajo prevzeti nadzor nad lastnimi telesi in preko tega nad lastnimi življenji. V tem kontekstu je anoreksijo mogoče razumeti kot izbor, kot osebno strategijo za doseganje avtonomije. Za anoreksijo je značilen "kontrolni paradoks" (ibid., 1996: 186-190), podoben religioznemu asketizmu, ki ga poznajo vse monoteistične religije in je naši kulturi blizu v obliki avguštinskih naporov za obvladovanje telesa, mesa, strasti. Razlika je v tem, da pri anoreksiji postopki hranjenja, hujšanja, bruhanja,

postanejo strasti; mortifikacija telesa tu ne vodi k mentalni osvoboditvi, temveč k mentalni zasvojenosti s postopki samimi.

Drugi paradoks anoreksije je v zvezi s seksualno simboliko. Avtobiografske pripovedi anoreksičark govorijo o tesni zvezi med skrajno shujšanostjo in (samo)odpovedjo seksualnosti z zatrtjem menstrualnega cikla. Hkrati je vitko žensko telo že dolgo in posebej v drugi polovici 20. stoletja kulturni ideal ženske lepote. Paradoks je torej v tem, da je spolno privlačno to, kar se hkrati odpoveduje seksualnosti. Anoreksičarke zanikajo svojo seksualnost in so natanko v tem konformne v sprejemanju hegemonih standardov spolne privlačnosti.²

Rekli smo že, da je anoreksija dober primer za mišljenje, ker reproducira antinomije meščanskega uma. Anoreksija je iskanje individualne svobode, je identitetni boj, je poskus izvitja iz zlate kletke srednjeevropske zaščitniške družine na način, ki je ena temeljnih socializacijskih norm naše civilizacije: odpoved, represija, strogost do sebe, da bi razvili nek domnevno drug, popolnejši, boljši del sebe. Toda - in tu se zaplete - ves ta boj, ki se morda res začne kot identitetna igra v sodobni kulturi narcisizma, porabništva in patriarhalnih norm o želeni vitki podobi ženskega telesa, dobi kmalu dramatične razsežnosti. Nemara gre sprva res za dejanje adolescentskega upora zoper starševski nadzor, a se ironično in paradoksalno izteče v apologijo konvencionalnih kriterijev sodobnosti o mladostni (predseksualni) podobi ženske lepote.

Anoreksija je vaja v tem, kako telo podrediti volji, normi, sistemu, je tako rekoč zmaga kulture nad "naravo". Toda izguba teže, deformacija kosti, zguba menstruacije, hiperaktivnost, nespečnost, anemija, so posledice zmage, ki jih je težko - če jih je sploh mogoče - nadzirati. Anoreksijo lahko zato označimo ne kot psihosomatsko bolezen, temveč kot psihosemantično prevaro/zmoto, kajti, kot pravi Sheila MacLeod, avtorica, ki je pisala o svoji lastni anoreksiji, "... anoreksija je stanje, ko je dojetje sebe tako konfuzno, tako dialektično razcepljeno, da se jaz sočasno odloča tako za življenje kot za smrt. Prav tako kot shizoidni tip samomora tudi anoreksija vključuje zanikanje realnosti ter sprejemanje razcepa med sabo, ki sem jaz, in telesom, ki je tuje, to pa je mogoče samo skozi paradoks" (MacLeod, 1981: 88).

Protislovja

Anoreksija je učinek protislovij. V socialni etiologiji anoreksije domala vsi interpretirajo najprej obravnavajo družinsko ozadje, iz katerega izpostavljajo predvsem dvoje, močno, dominantno mater, ki ekscesno nadzira hčer v protislovni mešanici naklonjenosti, popustljivosti in medsebojne tekmovalnosti ter neprimerno pripravljenost na adolescenco, v kateri skoraj ni priložnosti za individualizacijo, še posebej ne na področju spolne identitete. Empirični podatki kažejo, da so družine anoreksičark v povprečju majhne, povezane in storilnostno naravnane. V 60% družin so samo hčerke, matere imajo same

probleme s čezmerno težo, so karierno orientirane in imajo močne aspiracije po tem, da bi hčerkе v življenju dosegle kaj pomembnega (Turner, 1996: 187). Aspiracije same so videti protislovne: matere si želijo, da bi bile hčere "močnih značajev" in imele poudarjeno individualnost, ko gre za zunanji svet, ter da bi bile ubogljive, podredljive v notranjih, domačih družinskih razmerjih. Deklica ne more, ali pa to misli, uresničiti (materinih) pričakovanj o uspehu v zunanjem svetu, zato so izbruhi anoreksije često povezani z vstopom v srednjo šolo in na univerzo, ko je treba uspeh empirično dokazati.

Anoreksija pomeni oboje - in spet smo pri protislovju - pobeg od matere in vrnitev k njej. Anoreksija pomeni odpoved odraščanju, zrelosti, predvsem pa spolni zrelosti; z zatrtjem menstruacije in vrnitvijo v otroško telo, se anoreksičarka vrača k materi. Hkrati stradanje omogoča in daje močan občutek moči, samonadzora, onnipotence. Anoreksija je odločitev za osebno svobodo in obramba pred zmešnjavo nevzdržnih opozicij: odvisnost/neodvisnost, otroštvo/odraslost, seksualnost/aseksualnost. Ker anoreksičarka zunanjih protislovij ne more nadzirati, se odloča za samonadzor, s katerim si obeta doseganje avtonomije in svobode.

Stvar spominja na fenomen, ki ga katoliška pastoralna teologija pozna pod pojmom "skrupuloznost". Gre za obsesivno obnašanje otrok, ki katoliško doktrino, kakršno jim jo predstavijo moralne avtoritete, razumejo strogo zares in do zadnjega detajla. Ker se je pravil nemogoče držati do potankosti, grešijo, ker grešijo, se počutijo krive in krivda zbudi željo, da bi še bolj rigorozno spoštovali pravila. Zaprti, samouničujoči krog samonanašalnih moralnih spiral ponuja zelo malo izhodov. Preživeli so običajno bodisi "svetniki" bodisi "norci".³

Aimee Liu v svoji avtobiografiji *Solitaire* (Liu v Turner, 1996: 188) govori o protislovju med upravljanjem telesa in anarhijo telesa. Podobno kot MacLeod tudi Liu opisuje značilno močan občutek nemoči v srednjeslojski, družbeno uspešni družini, le da tu najdemo nov dejavnik. Deklica Aimee je "lepa deklica", ki ji spolnost zbujajo grozo, ker je bila v otroštvu spolno zlorabljena, zato izgubo menstruacije doživlja kot dvojno zmago, vrne se v predseksualno telo in dieta postane edino področje življenja, nad katerim ima ona in le ona popoln nadzor. Obe biografiji govorita v političnih pojmih nadzora, discipline, upora, avtonomije, svobode, in prinašata podatke, ki jih sociološke interpretacije običajno ne navajajo, da je bilo namreč približno 40-45% anoreksičark v otroštvu spolno zlorabljenih (Bordo, 1988).

Anoreksija ima opraviti z bojem za moč, za prevlado v družini, v kateri ima prehranjevanje, zlasti v obliki skupnega družinskega obeda zelo posebno in močno simbolno dimenzijo. Družinsko prehranjevanje je predvsem obredno dejanje menjave, s hrano si iskazujemo naklonjenost, se kažemo, odobravamo ali zavračamo red in medsebojna razmerja. Uporničin boj za identiteto je nevaren, ker udari v samo jedro simbolnega, v skupno mizo in kaže natanko to, kar bi v urejeni in povezani družini moralo ostati skrito, namreč, da so domača razmerja še kako tudi razmerja moči in opresije v

maškaradi skrbi in medsebojne ljubezni, ki ne da dihati. Prehranjevalni režimi, ki jih starši vzpostavljajo in vsiljujejo svojim otrokom, so dimenzija domače vladavine nad telesi in umi otrok. Disciplinski režim, ki ga starši uveljavljajo nad otroki, se jim vrača nazaj v obliki moralnega pogleda družbe. Imeti telesno neadekvatnega otroka (npr. presuhega ali predebelega) je za starše simptom spodletele starševske vladavine, avtoritete, moralnosti. Zato anoreksija ni preprosto prehranska motnja, nered metabolizma, temveč predvsem znak ne-reda v medsebojnih razmerjih. Anoreksija je alternativen, kaotičen vnos ne-reda in kot taka je rušilna za režime domačih gospojev.

Zanimiva je primerjava anoreksije z Durkheimovim pisanjem o t.i. "egoističnem samomoru". Za Durkheima je egoistični samomor subjektivna individualna odločitev o prenehanju življenja, sociološko gledano pa je to učinek slabitve ali kar kolapsa socialnih vezi, ki posameznika vežejo na družbeno skupino. Pri egoističnem samomoru se družbene skupine soočajo z destruktivnimi samomorilskimi težnjami individualistične kulture. Anoreksija je - prav nasprotno - rezultat ne šibke socialnosti, ampak hipersocialnosti in socializacije v družinah, ki ustvarjajo hiperzaščitniški odnos in disciplino. Toda - in spet smo pri protuslovju - idealnotipski anoreksični upor je upor proti materinski oblasti ob odsotnem očetu (Turner, 1996). Ali ta Turnerjeva teza ne nasprotuje klasični feministični interpretaciji anoreksije kot dramatičnega odgovora na patriarhalno strukturo družbe, ki jo sodobni kapitalizem in porabništvo vztrajno reproducirata s kulturnimi normami in nadzorom nad ženskimi telesi skozi vladajoče estetike normirane ženskosti? Feministične interpretacije seveda locirajo anoreksijo v kontekst družbene podrejenosti žensk in vidijo zvezo med histerijo v 19. stoletju, depresijo v 20. in anoreksijo v poznem 20. stoletju kot izrazi strukturnih omejevanj žensk. Zato anoreksije ne gre interpretirati v območju osebnih zgodovinj in zasebnih razmerij. To, kar je pri anoreksiji posebno in tragično, je to, da se v svetu, ki se ni spremenil v svojih temeljnih, strukturno patriarhalnih dimenzijah od žensk pričakuje, da so uspešne in prilagojene. In to tudi so, le da je cena visoka: pojediti morajo svoje lastne otroke.⁴

Če vzamemo Feuerbachovo misel, da človek je, kar je dobesedno, potem je treba reči, da ostaja ženska še zmeraj, kakor je videti. Zunanja podoba ženske je simptom njenega značaja. Če je ženska debela, ni preprosto debela, je predvsem šibek značaj, ki svetu sporoča, da se ne zna brzdati, nadzorovati. Nadzorovati ženska telesa pomeni nadzorovati njihove značaje, izbire in možnosti. Zgodovina kulture, ki ji pripadamo, je polna tovrstnih primerov.

Kitajske nožice, evropski stezniki

Prevezovanje ženskega telesa, da bi dobilo zaželjeno obliko, pa naj je šlo za dolgoletno prevezovanje stopal - pri tem najljubkejše kitajske nožice niso več mogle hoditi - ujetost v steznike, da o grozljivih klitorektomijah niti ne govorimo, so primeri skrajnih kulturnih manipulacij z ženskimi telesi. Ustavimo se pri bolj domačem in manj strašljivem primeru take manipulacije.

Stezniki so razsajali po evropskem modnem trgu od tridesetih let pa do konca 19. stoletja. Nепреvezano žensko telo je med evropskim meščanstvom 19. stoletja veljalo za znak moralne razpuščenosti. Hkrati je bil steznik seveda statusni simbol, podobno kot so pri kitajskih deklicah prevezana stopala znak pripadnosti višjim družbenim razredom, saj invalidne noge in ženske v korzetih pač niso mogle opravljati fizičnih del. Cela serija pritiskov - moralnih, ekonomskih, statusnih, modnih - je Evropejke silila, da so se prevezovale do nezavesti. Ta drobní detajl - nezavest - je treba vzeti dobesedno; spomnimo se številnih opisov iz viktorijanskih romanov, kako se mlade ženske, torej tiste, ki so na maritalnem trgu, ljubko onesveščajo ob vsakem, predvsem pa čustvenem pretresu. Viktorijanska dramaturgija tu ni brez realne podlage, ob stresu telo potrebuje kisika, do tega pa navadno pridemo z globokim vdihom, kar je bilo v steznike stisnjenim mladenkam domala nemogoče. Zato pa je bila nezavest (prava, napol prava, hlinjena) socialno pričakovana in nagrajena, bila je znak ljubkosti, ranljivosti, nemoči in je višala ceno na ženitnem trgu.

Najbolj običajna interpretacija tega modnega fenomena bi bila, da je bil steznik, ki preprečuje ali vsaj močno otežuje svobodno gibanje, fizični izraz prisilne podrejenosti in odvisnosti žensk. Toda stvar lahko bolj zapletemo. Ženske so sprejele steznike kot dokaz, da niso noseče in da najbrž tudi ne morejo biti. Steznik je bil sočasno znak ženske lepote in zanikanje ženske seksualnosti. Medicinska evidenca tistega časa namreč poroča o tem, da so korzeti pogosto povzročali poškodbe hrbtenice in da je bil zaradi njih koitus boleč. Pritisk želodca navzdol in pritisk črevesja na maternico sta povzročala menstrualne motnje in neredko amenorejo. Steznik je bil torej znak moralnosti in lepote in je hkrati ukinjal ali vsaj oteževal žensko seksualnost, kar ga močno približuje sodobni anoreksiji. Stezniki in anoreksija ilustrirajo podrejenost žensk, ki ponudbo kupijo prepričane, da jim bo prinesla dobiček. In ga res: vitko telo je žensko sredstvo za vstop v moška srca, naročja in domove. Ali kot piše Lawrence Stone, strokovnjak za socialno zgodovino družine: "... ljubečim staršem je bilo popolnoma jasno, da se bodo priložnosti hčera za zakon na ženitnem trgu povečale, če bodo kar se da preščipnjene v pasu, blede in pripravljene omedleti ob sleherni provokaciji. Stvar je treba razumeti kot neposredni učinek dejstva, da se je v drugi polovici 19. stoletja zmanjšal pomen lastnine in denarja in zvišal pomen osebne izbire v iskanju zakonskega partnerja. Dekleta so zdaj med seboj tekmovala na bistveno bolj odprtem ženitnem trgu, ko so osebne in telesne značilnosti začele premagovati višino dote" (Stone, 1979: 284).

V sodobnosti velja povedano na nekoliko drugačen način. Vitko žensko telo ne išče več toliko zakonskega partnerja, še manj stalnega. Tiranija vitkosti je danes v rokah prehranske, kozmetične in še kake industrije, ki razpihujejo novo ideologijo, ideologijo osebnega zadovoljstva, družbenega uspeha in osebne sprejemljivosti.⁵

Za vitkim telesom danes ne tiči več asketizem kot pot do odrešitve in tudi ne želja, da bi se dobro poročili, pač pa kalkulirani hedonizem kot etika poznega kapitalizma (cf. Featherstone, 1995). Te že dolgo ne zanima več vulgarno porabništvo polnih

nakupovalnih vozičkov nižjih slojev, ampak stavi na sofisticirano - v dnevnem sanjarjenju in neskončni verigi želja, ki se nikoli ne uresničijo - utemeljeno porabništvo srednjih slojev. Tisto, kar šteje, so mladost, vitalnost, spolna privlačnost, vitkost, do tega pa pridemo in lahko dolgo ohranjamo v letih, ko smo plačilno najbolj sposobni, če se disciplinirano posvečamo svojemu lastnemu telesu in vzdržujemo režime, ki domnevno vodijo k naštetim ciljem.

Vendar je treba reči, da se v "romantični etiki sodobnega porabništva" (Campbell, 1987) dogaja pomembna novost, da namreč postaja spolno nevtralna, to pa preprosto pomeni, da tiraniji vitkosti in pripadajočim telesnim režimom podlega tudi vse več moških.

Če pustimo anoreksijo kot ekstremni primer kulturne manipulacije telesa ob strani, ostajata dve splošno popularni in medijsko podprti praksi telesnih režimov: dieta in telesne aktivnosti. Obe sta vpeti v dve veliki doktrini sodobnosti, in sicer v **intenzivno medikalizacijo družbe** z režimi, kot so "zdravo življenje, vrnitev k zdravi hrani, naravni življenjski slogi", kjer se foucaultovski panoptikon pripelje kar na krožnike in v lastne glave in tako ponotranjen postane najhujša oblika discipline in (samo)nadzora in drugič, v **intenzivno seksualiziranost družbe**, v kateri velja, da moramo biti spolno sprejemljivi, če hočemo biti družbeno sprejemljivi. Končajmo s (še enim) protislovjem; bolj ko bi hoteli biti spolno privlačni, bolj zatiramo spolne želje. Znano je namreč, da sta prav dieta in fizične aktivnosti najboljši sredstvi za odvrčanje in zatiranje seksualnih želja, kar evropska zgodovina dobro ve vsaj od Avguščina dalje in kar še danes prakticirajo popularne pedagoške doktrine.

OPOMBE

¹ Tudi pri nas sta o anoreksiji največ pisali psihiatrinja Martina Tomori (v zborniku *Motnje hranjenja*) in sociologinja ter feministična avtorica Darja Zaviršek v *Politiki/etiki telesa*, Delta 3-4.

² Zanimivo je, da je prav med baletkami in manekenkami največ anoreksičark.

³ Paranormalni fenomeni kot so "božja prikazovanja", eksotične verske ločine ipd. znajo dobro izkoriščati in vnovčiti adolescentske stiske tovrstnega tipa.

⁴ Še najbolj jih "pojedó" tako, da sploh ne rojevajo. Zato bi lahko znanemu očitku o egoizmu žensk, posebej tistih "karierno orientiranih", ki da jih ne zanima reprodukcija naroda, zoperstavili misel, da gre v resnici za odgovorno in "altruistično" držo, ki se odloča za nerojevanje, da bi ne bilo treba vsakodnevno "gristi" lastnih otrok, če naj postanejo družbeno uspešni.

⁵ Že dolgo torej ne gre več za to, da bi me imel "rad On", temveč, da bi "me imeli radi vsi".

LITERATURA

Bordo, Susan. 1988. *Anorexia nervosa and the crystallization of culture*. V Diamond, I. in Quinsby, L. (ur.) *Feminism and Foucault. Reflections on Resistance*. Boston, Northeastern University Press

Campbell, Colin. 1987. *The Romantic Ethic and the Spirit of Modern Consumerism*. Oxford, Basil Blackwell.

Chernin, Kim. 1985. *The Hungry Self: Daughters and Mothers, Eating and Identity*. New York, Times Books.

Featherstone, Mike 1995. *Undoing Culture. Globalisation, Postmodernism and Identity*. London, Sage.

Hepworth, Julie in Griffin, Christine. 1997. *Conflicting Opinions? Anorexia Nervosa, Medicine and Feminism*. V Wilkinson, Sue (ur.) *Feminism and Discourse*. London, Sage.

Mellor, Philip in Shilling, Chris. 1997. *Re-forming the Body*. London, Sage.

MacLeod, Sheila. 1981. *The Art of Starvation*. London, Virago.

Nettleton, Sarah in Watson, Jonathan (ur.). 1998. *The Body in Everyday Life*. London, Routledge.

Rener, Tanja. 1996. *Mladina in družina*. V Ule et al. *Predah za študentsko mladino*. Ljubljana, Urad za mladino, Zavod RS za šolstvo.

Shilling, Chris. 1993. *The Body and Social Theory*. London, Sage.

Zaviršek, Darja. 1995. *Motnje hranjenja: žensko telo med kaosom in nadzorom*. V *Politika/etika telesa*, Delta, 3-4. letnik 1, Ljubljana.